Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26370
Copyright: Admont, Benediktinerstift

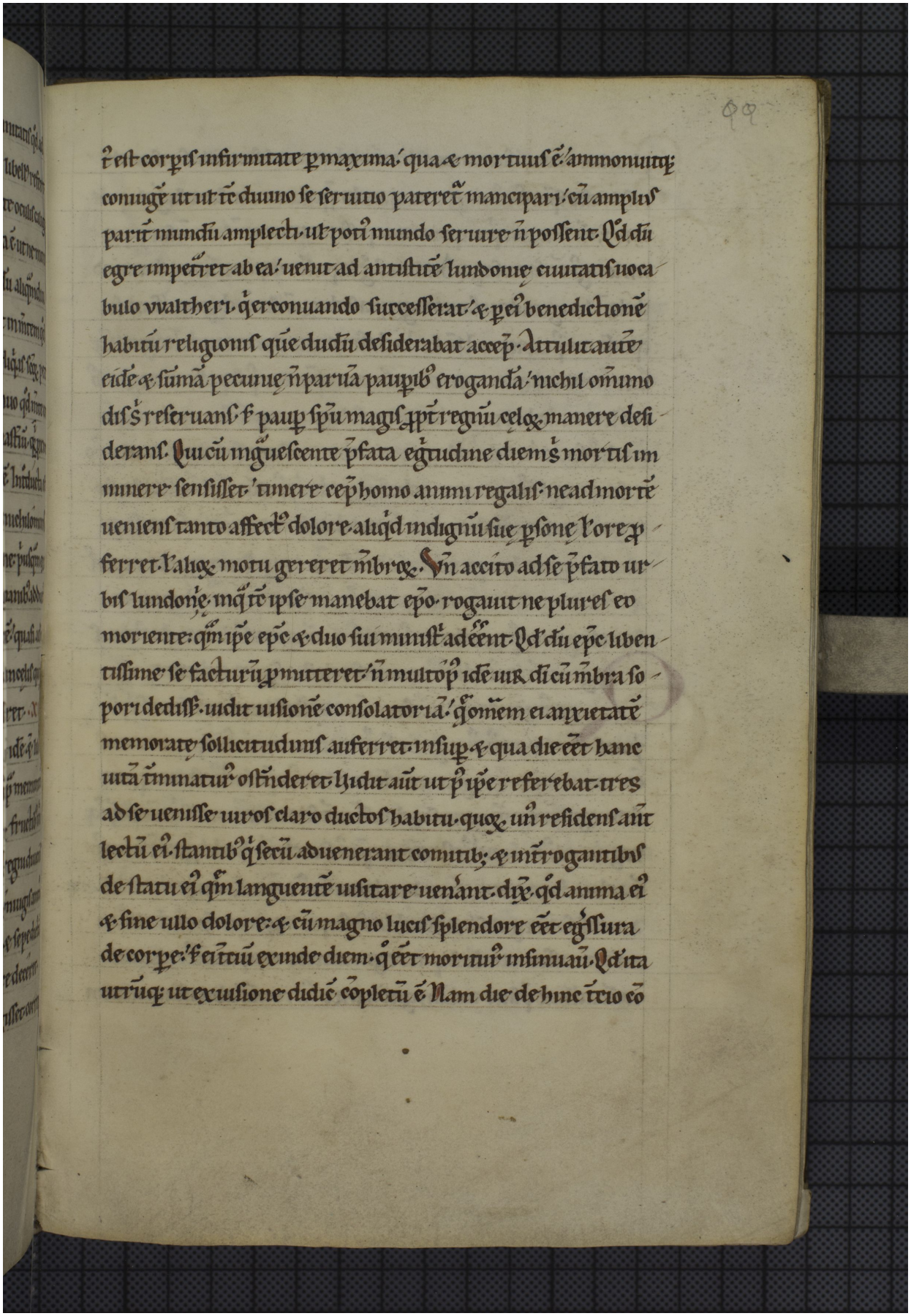

99

ē est corpis infirmitate p̄ maxima. qua & mortuus ē. ammonuitq;
coniugē ut ut tē diuino se seruitio pateret mancipari. cū amplius
parit mundū amplecti. ut porō mundo seruire ñ possent. Qd dū
egre impetīret ab ea. uenit ad antistitē lundonie ciuitatis uoca
bulo vvaltheri. q̄ er conuiando successerat. & pei benedictionē
habitū religionis quē diuū desiderabat accep̄. Attulit autē
eidē & sūmā pecunie ñ parūā pauperib̄ erogandā. nichil omino
dis̄ reseruans. f paup spū magis ꝓpt regnū celq; manere desi
derans. Qui cū in gūescente p̄fata egritudine diem s̄ mortis im
minere sensisset. timere cep̄ homo animi regalis. ne ad mortē
uenienis tanto affect̄ dolore aliq̄d indignū suie p̄sonē l'ore p
ferret. l'aliq; motu gereret mbr; Vn accito ad se p̄fato ur
bis lundonie mq̄ tē ipse manebat epo. rogauit ne plures eo
moriente. qm̄ ipe epe & duo sui minist̄ adēent. Qd dū epe luben
tissime se facturū p̄mitteret. ñ multō p̄ idē uir dī cū mbra so
pori dedisset. audit uisionē consolatoriā. q̄ omnem ei anxietatē
memorate sollicitudinis auferret. insup & qua die eet hanc
uitā terminatur ostēderet. Vidit aūt ut p̄ ipe referebat. tres
ad se uenisse uiros claro ductos habitu. quq; un̄ residens ant
lectū ei. stantib̄ q̄ secū aduenerant comitib; & interrogantibus
de statu ei qm̄ languentē uisitare uenant. dixē. qd anima ei
& sine ullo dolore. & cū magno lucis splendore eet egressura
de corpe. f ei tūc exinde diem. q̄ eet moriturū insinuau. Qd ita
utrūq; ut excusione dicie cōpletū ē Nam die de hinc tertio eō